

Sygn. akt II AKa 253/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSA Dorota Wróblewska

Sędziowie: SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

SSA Andrzej Czarnota

Protokolant: sekr. sądowy Anna Majewicz

przy udziale Prokuratora del. do Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Grażyny Bobryk

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2014 r.

sprawy

T. C.

oskarżonego z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 263 § 1 k.k.; art. 263 § 2 k.k.; art. 12a ustawy z dnia 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych; art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

P. K.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 24 marca 2014 r., sygn. akt **II K 48/12**

1. uchyla zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego T. C. w punktach I, II, III, a wobec oskarżonego P. K. w punktach XI, XII, XIII i przekazuje sprawę w tej części Sądowi Okręgowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania,

2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenia zawarte w punktach IX, X, XV i XVI,
3. utrzymuje w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok,
4. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego T. C. w punktach IV, V, VI, VII, VIII i w miejsce tych kar wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. C. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, przy czym na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje go w okresie próby pod dozór kuratora,
6. zwalnia oskarżonego T. C. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1.T. C. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od marca 2010 r. do końca października 2010 r. w B., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także wbrew przepisom ustawy, w miejscu zamieszkania oraz w lesie uprawiał konopie inne niż włókniste w postaci łącznie 7 krzewów, początkowo umieszczając je w donicach, a potem przesadzając do gruntu, a następnie po ich zebraniu i wysuszeniu wytworzył z nich znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć tego środka odurzającego w znacznej ilości rzędu minimum 732 grama, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

II. w okresie od października 2010 r. do stycznia 2011 r. w B., woj. (...)- (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość, wyprodukowanego przez siebie w okresie od marca 2010 r. do końca października 2010 r., środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej masie nie mniej niż 200 gram i wartości nie mniejszej niż 5.000 zł, czerpiąc z tego korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 3.000 zł, w ten sposób, że przekazywał je w porcjach o wadze od 5 gram do 20 gram P. K. w celu zbycia ich przez niego dalszym osobom, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w okresie od marca 2011 r. do dnia 11 października 2011 r. w B. oraz w R., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także wbrew przepisom ustawy w miejscu zamieszkania oraz w lesie uprawiał konopie inne niż włókniste w postaci łącznie 30 krzewów umieszczając je w donicach, a potem 5 z nich przesadzając do gruntu, a następnie po ich zebraniu i wysuszeniu usiłował wytworzyć z nich znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste pozyskując z tej produkcji do czasu zatrzymania z 5 krzewów wysianych w gruncie w R. susz środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej masie 1.295,64 gram netto, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć z 25 pozostałych krzewów uprawianych w miejscu zamieszkania tego środka odurzającego w znacznej ilości rzędu minimum 2.614 grama, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, lecz zamierzonego celu w zakresie wytworzenia narkotyku nie osiągnął z uwagi na ujawnienie procederu i zatrzymanie przez Policję,

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w okresie od połowy sierpnia 2011 r. do 11 października 2011 r. w B., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość wyprodukowanego przez siebie, w okresach od marca 2010 r. do końca października 2010 r. oraz od marca 2010 r. do 11 października 2011 r., środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej masie nie mniej niż 150 gram i wartości nie mniejszej niż 3.750 zł, czerpiąc z tego korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 2.250 zł, w ten sposób, że przekazywał je w porcjach o wadze od 5 gram do 20 gram P. K. w celu zbycia ich przez niego dalszym osobom, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

V. w dniu 11 października 2011 r. w B., woj. (...) w miejscu zamieszkania, wbrew przepisom ustawy, posiadał 7 sztuk papierosów własnej produkcji z zawartością środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej masie 6,18 gram netto,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

VI. w sierpniu 2009 r. w B., woj. (...), w miejscu zamieszkania bez wymaganego zezwolenia wyrobił trzy jednostki broni palnej w ten sposób, że dokonał samodzielowo przeróbek broni pneumatycznej w postaci: pistoletu pneumatycznego kal. 4,5 mm produkcji niemieckiej z napisem (...), karabinka pneumatycznego kal. 5,5 mm produkcji prawdopodobnie chińskiej wraz lunetą (...), pistoletu pneumatycznego kal. 7 mm produkcji włoskiej (...) mod. (...), zmieniając ich rodzaj, kaliber i przeznaczenie oraz przystosowując je do odstrzelenia naboju bocznego zapłonu kal. 5,6 mm, a nadto wytworzył sposobem samodzielnym w warunkach warsztatowych tłumik huku mogący stanowić dodatkowe wyposażenie przerobionego pistoletu pneumatycznego kal. 4,5 mm produkcji niemieckiej z napisem (...),

tj. o przestępstwo z art. 263 § 1 k.k.

VII. w okresie od sierpnia 2009 r. do dnia 11 października 2011 r. w B., woj. (...), w miejscu zamieszkania bez wymaganego zezwolenia posiadał trzy jednostki broni palnej w postaci przerobionych samodzielowo pistoletu pneumatycznego fabrycznego kal. 4,5 mm produkcji niemieckiej z napisem (...) z tłumikiem huku, karabinka pneumatycznego fabrycznego kal. 5,5 mm produkcji prawdopodobnie chińskiej wraz lunetą (...) i pistoletu pneumatycznego fabrycznego kal. 7 mm produkcji włoskiej (...) mod. (...) oraz łącznie 280 sztuk amunicji bocznego zapłonu kalibru 5,6 mm (...),

tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

VIII. w nieustalonym czasie do dnia 11 października 2011 r. w B., woj. (...), bez wymaganego wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność w zakresie wyrobu i przetwarzania alkoholu etylowego oraz do rejestru producentów wyrobów tytoniowych wyrobił domowym sposobem łącznie 69 butelek z zawartością łącznie 40,5 litra alkoholu etylowego oraz wytworzył wyroby tytoniowe przetwarzając domowym sposobem liście tabaki poprzez ich rozdrobnienie oraz doprawienie i uzyskując w ten sposób 5.343 gram tytoniu,

tj. o przestępstwo z art. 12a ustawy z dnia 02.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych.

IX. w nieustalonym czasie do dnia 11 października 2011 r. w B., woj. (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, bez zgody osoby uprawnionej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uzyskał ściągając z sieci Internet, a następnie zapisując na płytach CD i DVD cudze programy komputerowe, a mianowicie:

1. (...) o wartości 299,00 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w O.,
2. (...) o wartości 39,00 zł na szkodę (...) SA w K.,
3. (...) o wartości 102,00 zł na szkodę (...) z siedzibą w S. w USA repr. w Polsce przez Kancelarię (...) sp.k. w W.,
4. (...) o wartości 90,00 zł na szkodę (...) Inc. z siedzibą w S. w USA repr. w Polsce przez Kancelarię (...) sp.k. w W.,
5. (...) o wartości 129,99 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
6. (...) o wartości 49,99 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
7. (...) o wartości 49,99 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
8. (...) o wartości 49,99 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
9. (...) o wartości 49,99 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
10. (...) o wartości 149,99 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
11. (...) o wartości 42,00 zł na szkodę (...) z siedzibą w R. w USA repr. w Polsce przez Kancelarię (...) Sp. K. w W.,
12. (...) o wartości 49,99 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
13. (...) o wartości 24,00 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
14. (...) o wartości 43,00 zł na szkodę (...) z siedzibą w R. w USA repr. w Polsce przez Kancelarię (...) Sp. K. w W.,
15. (...) o wartości 99,99 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
16. (...) o nieustalonej wartości na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
17. (...) o wartości 96,00 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
18. (...) o wartości 79,00 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
19. (...) o wartości 169,00 zł na szkodę wydawnictwa (...) w S.,
20. (...) o wartości 160,00 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w O.,
21. (...) o wartości 74,00 zł na szkodę (...) z siedzibą w R. w USA repr. w Polsce przez Kancelarię (...) Sp. K. w W.,
22. (...) o wartości 75,00 zł na szkodę (...) z siedzibą w R. w USA repr. w Polsce przez Kancelarię (...) Sp. K. w W.,
23. (...) o wartości 48,00 zł na szkodę (...) z siedzibą w R. w USA repr. w Polsce przez Kancelarię (...) Sp. K. w W.,
24. (...) o wartości 234,00 zł na szkodę A. repr. w Polsce przez Kancelarię (...) w W.,
25. (...) o wartości 1.490,00 zł na szkodę (...) w W. repr. przez Kancelarię (...) w W.,
26. (...) o wartości 81,00 zł na szkodę (...) SA w G.,
27. (...) o wartości 99,00 zł na szkodę nieistniejącej firmy (...) repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
28. (...) o wartości 65,00 zł na szkodę nieistniejącej firmy (...) repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
29. (...) o wartości 74,00 zł na szkodę (...) z siedzibą w S. w USA repr. w Polsce przez Kancelarię (...) Sp. K. w W.,

30. (...) o wartości 79,00 zł. na szkodę nieistniejącej firmy (...) repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
 31. (...) o wartości 49,00 zł na szkodę nieistniejącej firmy (...) repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
 32. (...) o wartości 79,00 zł na szkodę nieistniejącej firmy (...) repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
 33. (...) o wartości 99,00 zł na szkodę nieistniejącej firmy (...) repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
 34. (...) o wartości 92,00 zł na szkodę nieistniejącej firmy (...) repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
 35. (...) o wartości 89,00 zł na szkodę nieistniejącej firmy (...) repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
 36. (...) o wartości 320,00 zł na szkodę (...) (dawniej (...)) w K. w Niemczech repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
 37. (...) o wartości 29,00 zł na szkodę A. (dawniej I.) w L. we Francji repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
 38. (...) o wartości 120,00 zł na szkodę (...) w USA repr. w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
 39. (...) o wartości 210,00 zł na szkodę (...) w P. we Francji reprezentowanej w Polsce przez Stowarzyszenie (...) w W.,
- tj. o przestępstwo z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. P. K. został oskarżony o to, że:

X. w okresie od marca 2010 r. do końca października 2010 r. w B., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także wbrew przepisom ustawy, pomagał T. C. w uprawie konopi innych niż włókniste w postaci łącznie 7 krzewów, a następnie po ich zebraniu i wysuszeniu w wytworzeniu z nich znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć tego środka odurzającego w znacznej ilości rzędu minimum 732 grama w ten sposób, że zachęcił T. C. do tej działalności, przekazał mu sadzonki oraz nasiona marihuany, udostępniał informacje o ich uprawie, a po wytworzeniu narkotyku zapewniał jego zbyt innym osobom, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XI. w okresie od października 2010 r. do stycznia 2011 r. w B., woj. (...) i innym nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz bez takiego celu, ale wbrew przepisom ustawy, sprzedawał oraz udzielał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej masie nie mniej niż 200 gram za kwotę nie mniej niż 5.000 zł, czerpiąc z tego korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 2.000 zł. w ten sposób, że po uprzednim otrzymaniu wymienionych środków odurzających w porcjach o masie od 5 gram do 20 gram od T. C., który uzyskał je w wyniku nielegalnej uprawy i wytworzenia, zbył je oraz nieodpłatnie przekazał je M. S. i innym nieustalonym osobom, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XII. w okresie od marca 2011 r. do 11 października 2011 r. w B., woj. (...) - (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także wbrew przepisom ustawy, pomagał T. C. w uprawie konopi innych niż włókniste w postaci łącznie 30 krzewów oraz w ich późniejszym planowanym zebraniu, wysuszeniu i wytworzeniu z nich znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć tego środka odurzającego w znacznej ilości rzędu

minimum 2.614 grama w ten sposób, że zachęcił T. C. do tej działalności, przekazał mu nasiona marihuany, udostępniał informacje o ich uprawie, a po wytworzeniu narkotyku zapewniał jego zbyt innym osobom, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIII. w okresie od połowy sierpnia 2011 r. do dnia 11 października 2011 r. w B., woj. (...) i innym nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz bez takiego celu, ale wbrew przepisom ustawy, sprzedawał oraz udzielał środki odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej masie nie mniej niż 150 gram za kwotę nie mniej niż 3.750 zł, czerpiąc z tego korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 1.500 zł w ten sposób, że po uprzednim otrzymaniu wymienionych środków odurzających w porcjach o masie od 5 gram do 20 gram od T. C., który uzyskał je w wyniku nielegalnej uprawy i wytworzenia, zbył je oraz nieodpłatnie przekazał je M. S. i innym nieustalonym osobom, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIV. w dniu 11 października 2011 r. w B., woj. (...), w miejscu zamieszkania wbrew przepisom ustawy posiadał szklaną cygarniczkę z zawartością środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie 0,16 gram netto,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Toruniu, wyrokiem z dnia 24 marca 2014 r. w sprawie **II K 48/12** orzekł następująco:

I. uznał oskarżonego **T. C.** za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I i III aktu oskarżenia, to jest zbrodni z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 63 ust. 3 i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., i wymierzył mu za to uznając, że popełnione zostały one w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 53 ust. 2 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a po zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. jedną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia, zaś na podstawie art. 58 § 2 k.k. odstąpił od wymierzenia kary grzywny;

II. uznał oskarżonego **T. C.** za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach II i IV aktu oskarżenia, to jest występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wymierzył mu za to uznając, że popełnione zostały one w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a po zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. jedną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 58 § 2 k.k. odstąpił od wymierzenia kary grzywny;

III. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. C. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej, osiągniętej przez niego w wyniku popełnienia przestępstw, opisanych w punktach II i IV aktu oskarżenia w łącznej kwocie 5.250 złotych;

IV. uznał oskarżonego **T. C.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia, to jest występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i wymierzył mu za to, na podstawie powołanego przepisu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

V. uznał oskarżonego **T. C.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia, to jest występku z art. 263 § 1 k.k. i wymierzył mu za to, na podstawie powołanego przepisu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. uznał oskarżonego **T. C.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia, to jest występku z art. 263 § 2 k.k. i wymierzył mu za to, na podstawie powołanego przepisu karę 1 roku pozbawienia wolności;

VII. uznał oskarżonego **T. C.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia, to jest występku z art. 12a ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 31, poz. 353 ze zm.) i wymierzył mu za to, na podstawie powołanego przepisu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. uznał oskarżonego **T. C.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia, to jest występku z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wymierzył mu za to, na mocy art. 278 § 1 k.k., karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu **T. C.** w punktach od I do II i od IV do VIII jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył w ich miejsce karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, z zaliczeniem na jej poczet, na mocy art. 63 § 1 k.k., okresu rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie w czasie od 11 do 14 października 2011 roku (pkt X); XI. uznał oskarżonego **P. K.** za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach X i XII aktu oskarżenia, to jest zbrodni z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wymierzył mu za to uznając, że popełnione zostały one w warunkach ciągu przestępstw, na zasadzie art. 19 § 1 k.k., na podstawie art. 53 ust. 2 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a po zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. jedną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 58 § 2 k.k. odstąpił od wymierzenia kary grzywny;

XII. uznał oskarżonego **P. K.** za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach XI i XIII aktu oskarżenia, to jest występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wymierzył mu za to uznając, że popełnione zostały one w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 59 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a po zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. jedną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 58 § 2 k.k. odstąpił od wymierzenia kary grzywny;

XIII. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **P. K.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej, osiągniętej przez niego w wyniku popełnienia przestępstw, opisanych w punktach XI i XIII aktu oskarżenia w łącznej kwocie 4.500 złotych;

XIV. uznał oskarżonego **P. K.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia, to jest występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.), zaś na mocy art. 62a powołanej ustawy umorzył postępowanie;

XV. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu **P. K.** w punktach XI i XII jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył w ich miejsce karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, z zaliczeniem na jej poczet, na mocy art. 63 § 1 k.k., okresu rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie w czasie od 11 do 14 października 2011 roku (pkt XVI);

XVII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego **T. C.** do naprawienia szkody, wyrządzonej czynem opisanym w punkcie IX aktu oskarżenia poprzez zapłatę na rzecz reprezentujących pokrzywdzonych firm:

- Stowarzyszenia (...) kwoty 1.330 złotych,
- (...) SA z siedzibą w G. kwoty 81 złotych;

XVIII. zwolnił obu oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś poniesionymi w sprawie wydatkami obciążył w całości Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych T. C. i P. K..

Obrońca oskarżonego T. C. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w następującej części: w punkcie I odnośnie uwzględnienia zarzutu III aktu oskarżenia co do przyjęcia, iż w 2011 r. z 5 krzewów wysianych w gruncie w R. T. C. uzyskał susz o masie 1.295,64 gram netto, w punkcie VIII w całości oraz w części dotyczącej wymiaru kary w całości. Wyrokowi temu zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu względem oskarżonego T. C. kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności, niezastosowaniu względem niego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary i niewymierzeniu jej w łącznej wysokości 2 lat pozbawienia wolności i warunkowym zawieszeniu jej wykonania na okres lat 5 pomimo istnienia ku temu przesłanek, w szczególności określonych w art. 60 § 2 k.k., tj. wobec całokształtu postępowania T. C., który od samego początku przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, ujawnił i przedstawił szczegółowo rolę drugiego z oskarżonych, współpracował z organami ścigania, w tym ujawnił informacje, co do których organy ścigania nie miały wiedzy i nie zdobyłyby jej w inny sposób (zarzuty 1 i 2 aktu oskarżenia), co stanowi o wyjątkowości postępowania oskarżonego na tle innych postępowań karnych, o zachowaniu zasługującym na premiowanie w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary, tym bardziej, że wbrew temu co stwierdził Sąd, istnieje co do T. C. pozytywna prognoza kryminologiczna;

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że oskarżony dokonał kradzieży programów komputerowych, tj. działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, podczas gdy brak jest na to dowodów, sam oskarżony zaś wyjaśnił, iż myślał, że ściągane przez niego programy za pośrednictwem portalu „torrenty.org” są legalne (darmowe), w którym to błędzie mógł pozostawać, biorąc pod uwagę okoliczności i warunki korzystania z portalu oraz fakt, że nie były to programy nowe, zaś w Internecie powszechne jest umieszczanie programów, których producenci udostępniają je za darmo;

3. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a konkretnie art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu w ślad za aktem oskarżenia, że w 2011 r. z 5 krzewów wysianych w gruncie w R. T. C. uzyskał susz o masie 1.295,64 gram netto, co jest całkowicie nieprawdopodobne w świetle pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, oznaczałoby bowiem uzyskanie z jednego krzaka gotowego suszu w ilości ponad 259 gram netto, a ponadto przyjęcie, że oskarżony umyślnie w zamiarze bezpośrednim dokonał kradzieży programów komputerowych, podczas gdy przeczą temu wyjaśnienia oskarżonego oraz zasady wiedzy i doświadczenia życiowego.

Podnosząc przytoczone zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części, uniewinnienie oskarżonego T. C. co do zarzutu IX aktu oskarżenia i wymierzenie kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności (po zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat.

Obrońca oskarżonego P. K. zaskarżyła wyrok odnośnie tego oskarżonego w całości, zarzucając temu wyrokowi na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez:

- nieobiektywne uznanie, że pomówienia współoskarżonego T. C. i jego brata świadka Ł. C. są wystarczającym dowodem winy P. K., podczas gdy nie stanowią one dowodu pełnowartościowego, ponieważ nie były złożone spontanicznie, bezinteresownie; w toku postępowania ewoluowały na niekorzyść P. K. w celu zmniejszenia winy własnej pomawiających i nie znajdują potwierdzenia w obiektywnych dowodach, co doprowadziło do skazania P. K. za czyny, których nie popełnił;

- dowolne (bez poparcia w jakimkolwiek materiale dowodowym) przyjęcie, że oskarżony Ł. C. wytworzył środek odurzający w ilości 732 g w 2010 r. i 1.295,64 g w 2011r., a nadto, że uprawa z 2011r. mogłaby dostarczyć dalsze 2.614 g (z 25 krzaków) środka odurzającego, przy czym to ustalenie dokonał w ślad za teoretyczną opinią biegłego J. C., który opinię swą oparł jedynie o analizę jednego (i to najdorodniejszego i dojrzałego) krzaku ziela konopi, a nadto sam bezzasadnie „przyjął”, że oskarżony T. C. środek odurzający wytwarzał nie tylko z kwiatów, ale i z liści krzaku konopi;

- dowolne, przekraczające ramy swobody sędziowskiej, odmówienie waloru prawdziwości zeznaniom świadków J. P. i S. P.;

b) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 217 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. przez zaniechanie żądania wydania i wnikliwego sprawdzenia komputerów, z których korzystali oskarżeni T. C. i P. K. i w konsekwencji zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego informatyka, mimo że opinia taka jest konieczna w świetle wyjaśnień T. C. odnośnie sposobu pozyskania nasion konopi innych niż włókniste (za pośrednictwem Internetu), celem ustalenia tożsamości osoby rzeczywiście zamawiającej nasiona konopi za pośrednictwem Internetu;

c) art. 170 § 1-2 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie zgłaszanych wniosków dowodowych, a w szczególności:

- zaniechanie przeprowadzenia dowodu z nowej opinii innego biegłego z zakresu badań chemicznych na okoliczność prawidłowego oszacowania realnej, a nie hipotetycznej, wydajności z daty 11.X.2011 r. z uprawy konopi prowadzonej przez T. C., z uwzględnieniem przede wszystkim ilości (wagi) kwiatostanów,

- oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z akt Prokuratury Okręgowej w P. o sygn. akt V Ds. 62/11 związanych z osobą Ł. C. (brata oskarżonego T. C.),

- zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka określającej się jako (...) i wobec nieustalenia adresu tego świadka zaniechanie poszukiwania i identyfikacji osoby kryjącej się pod takim imieniem i nazwiskiem;

Formułując przytoczone zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. K. od czynów zarzucanych mu w punktach od X do XIII aktu oskarżenia, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadto „z daleko posuniętej ostrożności procesowej” obrońca podniosła zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej P. K., wynikającej między innymi z przyjęcia, że oskarżony miał rolę wiodącą w procederze mu przypisanym, iż z popełniania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodów, a także z pominięcia okoliczności, że początek pierwszego z zarzucanych mu czynów miał miejsce w czasie, gdy oskarżony ten był młodociany, nieuwzględnienia faktu, że oskarżony ten wiedzie stateczne życie, nie był dotychczas karany i cały czas pracuje zarobkowo na swoje utrzymanie - wnosząc w konsekwencji o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary pozbawienia wolności i wymierzenie P. K. łagodniejszej kary (do dwu lat pozbawienia wolności) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione apelacje odniosły ten skutek, że zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego T. C. w punktach I, II i III, a wobec oskarżonego P. K. w punktach XI, XII i XIII wymagał uchylenia i przekazania sprawy w tej części Sądowi Okręgowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania. W pozostałym zaś zakresie apelacja obrońcy oskarżonego T. C. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wyjaśniając w pierwszej kolejności przyczyny uchylenia w części zaskarżonego wyroku stwierdzić trzeba, że racje skarżących co do dokonania przez sąd a quo błędnych ustaleń faktycznych są słuszne. Wynika z nich zasadnie, że mamy w omawianym przypadku do czynienia z tzw. błędem „braku”, to jest błędem, który wynika z niepełności

postępowania dowodowego, na który nakłada się już tylko wtórnie błąd „dowolności”, będący rezultatem oceny takiego niepełnego materiału dowodowego, co z powodów oczywistych nie mogło doprowadzić do dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych (art. 2 § 2 k.p.k.).

Zaznaczenia wymaga jednocześnie to, że zarzuty obrońców oskarżonych T. C. i P. K. przenikają się wzajemnie, przez co ich słuszność częstokroć odnosi się do sytuacji obu tych oskarżonych, co jest zrozumiałe z uwagi na konstrukcję zarzutów im stawianych oraz końcowy kształt przestępstw każdemu z nich przypisanych.

Odnośnie oskarżonego T. C. jego obrońca trafnie podnosi to, że przyjęta w punkcie I ilość uzyskanego suszu o masie 1.295,64 gramów netto jest wynikiem powielenia za aktem oskarżenia podanej tam wartości. W akcie oskarżenia próżno jest jednak doszukać się wyjaśnienia, skąd wzięła się przytaczana wartość. Analiza akt sprawy również nie prowadzi do niebudzącego wątpliwości wyjaśnienia tej okoliczności. Z kolei sąd a quo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku kwestii tej także nie wyjaśnił, zbywając to ogólnikowym stwierdzeniem, że dały ku temu podstawę wyniki badań biegłego z zakresu botaniki i badań genetycznych i w związku z tym „...w analogicznym okresie roku 2011 podjęte przez tego oskarżonego (T. C. – przypis SA) działania, mające na celu intensyfikację procesu uprawy doprowadziły do pozyskania 1.295,64 grama suszu marihuany, a doprowadzić mogły nadto do pozyskania jeszcze nie mniej niż 2.614 gramów marihuany” (s. 11 uzasadnienia). Odesłanie w tej materii do dowodu z opinii biegłego (pisemnych i ustnych) jest zabiegiem, który niczego jednak nie wyjaśnia, bowiem ani w opinii pisemnej ani w opiniach ustnych biegłego J. C. wartość ta również nie pojawia się. Istotne jest zatem w zaistniałej sytuacji nie to, że mamy do czynienia z powieleniem ustalenia zawartego w akcie oskarżenia, lecz to czy ustalenie, które sąd a quo uznał za własne jest wynikiem dokonania samodzielnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Skarżący słusznie w tej mierze wskazuje na to, że w tym wypadku doszło do naruszenia art. 7 k.p.k. Błędna ocena dowodów jest wynikiem powielenia zapisu aktu oskarżenia. W konsekwencji stan faktyczny ustalony został w oparciu o ocenę, która ma charakter dowolny, a nie swobodny. Obrońca wskazuje na niepoprawność takiej oceny odwołując się już choćby do tej wypowiedzi biegłego, z której wynika, że z jednego krzaka konopi można było uzyskać susz (kwiatostany i liście) o wadze nieco ponad 100 gram (dokładnie 104,5950 g). Tymczasem przyjęta wartość oznacza, że z jednego krzewu uzyskano blisko 260 gram, co słusznie skarżący podważa. Wyjaśnienia przyjętej wartości nie można też doszukać się dokonując analizy wartości podawanych w znajdujących się w aktach sprawy protokołach ważenia. W konsekwencji konstatacja, że nie wiadomo skąd wzięła się liczba 1.295,64 gramów jest jak najbardziej uprawniona, a kwestia ta winna w pierwszej kolejności podlegać ustaleniu w postępowaniu ponownym. Wychwycone uchybienie rzutuje jednocześnie w sposób oczywisty na trafność pozostałych ustaleń co do ilości narkotyków, dokonanych przez sąd a quo, na co zwraca również uwagę obrońca oskarżonego P. K., a co będzie omówione w dalszej części.

Częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku wiązało się w sposób oczywisty z koniecznością dokonania modyfikacji rozstrzygnięcia o karze co do oskarżonego T. C. w odniesieniu do pozostałych przypisanych mu czynów. Stąd też zarzut apelacji dotyczący rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec tego oskarżonego kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności jest bezprzedmiotowy. Tym niemniej na użytek postępowania ponownego trzeba stwierdzić, że są raczej po stronie skarżącego, gdy utrzymuje on, że wobec oskarżonego T. C. nie zastosowano nadzwyczajnego złagodzenia kary, w oparciu o przepis art. 60 § 2 k.k. Bezspornie bowiem trzeba mieć na uwadze to, że do wykrycia przestępstw doszło w sposób niejako przypadkowy, w wyniku prowadzenia czynności dotyczących brata oskarżonego – Ł. C.. Jednakże już od samego początku oskarżony T. C. przyznawał się, ujawnił całokształt swojej działalności, a zatem przekazał również i te informacje, które pozostawały poza wiedzą organów ścigania i przez te organy nie zostały zdobyte w inny sposób. Zdaniem Sądu Apelacyjnego najbardziej problematyczną kwestią jest jednak to, czy z taką samą szczerością oskarżony ujawnił i przedstawił rolę drugiego z oskarżonych – P. K.. Sąd a quo nie wyjaśnił bowiem w tej mierze wszystkich istotnych okoliczności wymaganych dla oceny rzetelności pomówienia oskarżonego P. K. przez oskarżonego T. C..

Obrońca oskarżonego P. K. trafnie podnosi to, że sąd a quo zbyt pochopnie uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego T. C. oraz zeznania jego brata Ł. C. są wystarczającym dowodem winy P. K.. Skarżąca wskazuje zasadnie na to, że poważnym brakiem postępowania dowodowego jest poprzestanie przez sąd meriti na uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego T. C., który od samego początku twierdził, że nie posiada telefonu komórkowego. W realiach sprawy, w sytuacji gdy oskarżony ten prowadził działalność gospodarczą w zakresie usług budowlanych i

remontowych, zasady doświadczenia życiowego wymagały, aby fakt ten został szczegółowo sprawdzony. Obrońca nie miała w tej mierze istotnych problemów, aby dokonać takiego sprawdzenia choćby w Internecie, na dowód czego przedłożyła wydruk ze strony internetowej, z widniejącym tam numerem telefonu komórkowego (k. 1081). Równie trafnie zwraca uwagę skarżąca na to, że dla dokonania przez oskarżonego opłaty na stronie internetowej (...) poprzez wysłanie sms-a, niewątpliwie niezbędne było posiadanie telefonu komórkowego, co zostało przez sąd a quo również niezauważone.

W konsekwencji nie sposób odmówić racji skarżącej, że tak łatwe zrezygnowanie z ustalenia numeru telefonu T. C. budzi poważne wątpliwości co do dążenia do dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych. W tych okolicznościach nie sposób racjonalnie odeprzeć twierdzenia skarżącej, że zaniechanie dokonania najprostszej czynności zniweczyło poznanie tożsamości osób, które rzeczywiście wprowadzały do obrotu marihuanę wyhodowaną przez oskarżonego T. C..

Sąd Apelacyjny jest wprawdzie daleki od podzielenia poglądu, że oskarżony T. K. w żaden sposób nie był uwikłany w działalność prowadzoną przez T. C., to jednak niewątpliwie przedstawia się to, że rozmiar przypisanej mu odpowiedzialności nie znajduje wystarczającego potwierdzenia dowodowego. Brak jest też wyjaśnienia pojawiających się w związku z tym wątpliwości.

Obrońca oskarżonego P. K. jak najbardziej zasadnie dostrzega to, że w czasie przeszukania posesji C. ujawniono kilka roślin konopi w stojącej na tej posesji ciężarówce okrytej plandeką, co może świadczyć o przygotowaniu ich do transportu i dystrybucji, a to z kolei nie mogło już być udziałem oskarżonego T. K..

Argument skarżącej, że ponowienia wymaga analiza pomówienia dokonanego przez oskarżonego T. C. jawi się w tych okolicznościach jako konieczny. Nie są jednocześnie pozbawione sensu twierdzenia skarżącej, że Ł. C. nie przedstawia się w okolicznościach sprawy jako osoba niezainteresowana wynikiem postępowania, w sytuacji gdy razem z bratem wspólnie pracowali w W., a przebywając w B. jako mieszkaniec małego wiejskiego domu nie mógłby po prostu nie zauważyć hodowli konopi, czy też znajdującego się niemal w każdym zakątku tego domu suszu konopi innych niż włókniste.

W sprawie niewątpliwie jest to, że pierwotnie to właśnie Ł. C. dotyczyły czynności funkcjonariuszy ABW w związku z podejrzeniem popełnienia przez niego innego przestępstwa. Już to nakazywało i w tym przypadku trzeba zgodzić się z obrońcą T. K., rozważenie wszelkich okoliczności, które mogłyby wskazywać na zainteresowanie Ł. C. rozstrzygnięciem sprawy. Niedokonanie w toku postępowania przygotowawczego niezbędnych w tym zakresie czynności nie zwalniało sądu meriti od dążenia do dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych. W tych warunkach także nie sposób odeprzeć zarzutu, że przeprowadzenia dowodu z akt Prokuratury Okręgowej w P. o sygn. akt V Ds. 62/11 pozwoliłoby uzupełnić lukę w postępowaniu, objawiającą się prima facie, a mianowicie związaną z ustaleniem, czy członkowie rodziny oskarżonego T. C., a zwłaszcza Ł. C. rzeczywiście tylko obojętnie i bez jakiegokolwiek zainteresowania przyglądali się przestępczym poczynaniom oskarżonego T. C.. Ustalenie rzeczywistej roli świadka Ł. C. sprzyjać będzie dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności jego relacji. Ma to również znaczenie w kontekście oceny zeznań świadków J. P. i S. P. pod kątem trafności stwierdzenia przez Sąd Okręgowy, że są one pozbawione wartości z punktu widzenia oceny zarzutów postawionych obu oskarżonym.

Istota sformułowanych w ten sposób zarzutów tkwi zatem w konieczności zbadania, czy tak szybkie przyznanie się do winy oskarżonego T. C. i skierowanie ścigania na osobę T. K. nie było jednak podyktowane chęcią uchronienia przed odpowiedzialnością karną w pierwszej kolejności osób dlań najbliższych. Jest to niewątpliwie istotna rysa na sukcesie osiągniętym przez organy ścigania. Dlatego tak ważne było, aby w postępowaniu sądowym wszystkie te okoliczności wyjaśnić, żeby nie było powodów do twierdzeń, iż rzutuje to niekorzystnie na ocenę trafności dokonanego pomówienia T. K..

Sąd Apelacyjny zdaje sobie oczywiście sprawę, że upływ czasu ma wymiar coraz bardziej niekorzystny dla dokonywania prawdziwych ustaleń faktycznych, tym niemniej poprzestanie na takim sposobie rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego T. K. byłoby oczywiście niesprawiedliwe.

W omawianych kategoriach mieści się zarzut niezabezpieczenia w należyтым wymiarze komputerów, z których korzystali oskarżeni, ewentualnie inne osoby zainteresowane, co pozwoliłoby na dokładną analizę danych zawartych na twardych dyskach, po zasięgnięciu opinii biegłego z zakresu informatyki. Nie poczyniono bowiem należytych starań celem zidentyfikowania osób rzeczywiście zamawiających nasiona konopi, wobec zmiennych w tej materii wyjaśnień oskarżonego T. C.

i przeczających jego finalnej wersji wyjaśnieniom oskarżonego P. K.. Niekonsekwentnie też postąpił sąd a quo odnośnie dążenia do przesłuchania w charakterze świadka osoby posługującej się personaliami A. W., skoro najpierw uważał ten dowód za konieczny do przeprowadzenia, następnie zaś, gdy pojawiły się tylko trudności w ustaleniu miejsca zamieszkania i tożsamości tej osoby oddał wniosek dowodowy w tej mierze. Uzupełnienie postępowania dowodowego sprzyać winno prawidłowej ocenie pomówienia dokonanego wobec osoby T. K., zgodnie z regułami wypracowanymi w tej materii w orzecznictwie sądowym (por.: wyrok S. Apel. w Krakowie z dnia 24 listopada 2011 r., II AKa 189/11, KZS 2012)2/39 oraz z dnia 7 października 2008 r., II AKa 187/98, KZS 1998/11/37).

Bezsprzecznie trzeba mieć na uwadze to, co przynajmniej na razie rysuje się wyraźnie i w tym zakresie trzeba zgodzić się z obrońcą oskarżonego P. K., iż rzeczywiście jednym z zagrożeń dla rzetelności pomówienia jest to, że jego autor najczęściej doskonale zna przebieg zdarzeń związanych z popełnieniem przestępstwa, a zatem może dodawać do przedstawionej wersji nowe osoby lub nie podawać, czy też usuwać te, które z jakichś względów chce chronić. Trzeba przy tym podkreślić to, że przy ocenie rzetelności pomówienia nie mogą być pominięte uwarunkowania osobiste pomawiającego i pomawianego. Z tego względu nie sposób odmówić racji obrońcy, iż w tej mierze mogą mieć znaczenie dane pochodzące z opinii psychologicznej P. K. (k. 1079-1080), z której wynika m. in. to, że prezentuje on ograniczone możliwości intelektualne. Oskarżony T. C. w sferze intelektualnej znacznie go zatem przewyższa.

Trafność opinii biegłego z zakresu botaniki i badań genetycznych z pewnością wymaga co najmniej doprecyzowania. O ile nie do końca trzeba zgodzić się z obrońcą P. K., że sąd a quo błędnie przyjął, iż przedmiotem wytworzenia środka odurzającego były nie tylko kwiaty, ale i liście konopi, bowiem i liście wykazywały wymagany poziom zawartości (...), to spór ogniskuje się wokół wzajemnych proporcji pomiędzy kwiatami a liśćmi. Dotyczy to stwierdzenia biegłego, że zbierano i dalej przetwarzano tak kwiatostany jak i liście. Wydaje się, że w tej materii pierwszeństwo winno mieć odtworzenie rzeczywistego stanu rzeczy, a nie tylko poprzestanie na rozważaniach ściśle teoretycznych. Ma to oczywiście ważne znaczenie dla ostatecznego oszacowania ilości porcji środka odurzającego. Sąd Apelacyjny dostrzega to, że rozważania biegłego mają charakter bardzo teoretyczny, jednakże nie widzi powodów, aby biegły występujący w sprawie nie poradził sobie z kwestiami bardziej praktycznymi, pod warunkiem że otrzymałby niezbędne ku temu dane. Sąd a quo nie wykorzystał bowiem optymalnie wiedzy biegłego. Najbardziej istotne zastrzeżenie dotyczy badania reprezentatywnej rośliny konopi. Otóż w tej mierze trzeba stwierdzić, że „reprezentatywny” to tyle co „mający charakterystyczne cechy reprezentanta jakiejś zbiorowości; typowy” (zob: Słownik Języka Polskiego pod red. M. Szymczaka, W-wa 1989, t. III, s. 48). W przełożeniu na realia sprawy chodzić zatem winno o roślinę konopi, oddającą charakterystyczne właściwości populacji z której pochodziła, czyli w tym przypadku uprawy prowadzonej przez oskarżonego T. C.. To, że biegły nie potrafił określić, czy badana przez niego roślina mogła być reprezentatywna wobec pozostałych roślin zabezpieczonych w sprawie, wskazuje zasadnie na niewłaściwy wybór reprezentanta omawianej populacji. Nie może to dziwić, skoro biegły podał, że posługując się w swojej opinii pojęciem „reprezentacyjny osobnik” miał na myśli odniesienie go do rośliny, która została mu zaprezentowana, czyli dostarczona do badań (k. 822). Z opinii biegłego wynika, że dostarczony mu krzew był oznakowany numerem 29/24. Z materiału poglądowego (k. 164-165) wnosić zaś należy, że z pewnością była to roślina nieprzeciętna w zbiorze 25 krzewów. W tej mierze należałoby zatem ustalić kryteria, na podstawie których doszło do wybrania rośliny przeznaczonej do badania przez biegłego. W sprawie nie może być bowiem wątpliwości co do tego, że roślina konopi, z której plon miałby stać się podstawą dla dokonania szacunkowych wyliczeń jest rośliną reprezentatywną. Winna ona dobrze reprezentować całą populację. Z reguły zaś nie reprezentuje dobrze danej populacji ani roślina najbardziej dorodna ani też ta, która wygląda najmarniej. W realiach sprawy sytuacja wymaga bardziej wnikliwego podejścia również z tego względu, że oskarżony T. C. prowadził uprawę konopi zarówno wewnątrz pomieszczeń, jak i w warunkach polowych. Ujawnione wątpliwości winny być przedmiotem wypowiedzi biegłego. Dlatego też rozwiązania kwestii niepełności i niejasności wydanej opinii należało poszukiwać na gruncie art. 201 k.p.k. Skoro sąd a quo tego nie uczynił, bo

w kwestii omawianej reprezentatywności badanej rośliny konopi nie wykazał wymaganej docieklivosti, to winno to być naprawione w postępowaniu ponownym. Sąd ponownie rozpoznający sprawę winien mieć na uwadze to, że podstawowe zasady analizy statystycznej wymagają, aby z dużą ostrożnością przenosić wyniki badania dokonanego na niereprezentatywnej jednostce na całą zbiorowość, w tym przypadku uprawę marihuany prowadzoną przez oskarżonego T. C.. Konsekwencje dla każdego z oskarżonych w przypadku badania tylko rośliny najdorodniejszej przedstawiają się wręcz oczywiście.

Z pewnością nie ułatwi zadania sądowi ponownie orzekającemu w sprawie niezrozumiały poniekąd fakt zniszczenia już na etapie postępowania przygotowawczego dowodów rzeczowych w postaci 24 krzewów marihuany (k. 301). Niewykluczona może stać się zatem potrzeba sięgnięcia w ostatecznym rozrachunku i po rozwiązanie określone w art. 5 § 2 k.p.k.

W postępowaniu ponownym Sąd Okręgowy uwzględni wszystkie poczynione wyżej uwagi i wskazania, wystrzegając się powtórzenia stwierdzonych uchybień. Winien mieć też na uwadze pozostałe argumenty zawarte w wywiedzionych apelacjach. Rozważy też pod kątem przydatności dla dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych kwestię zasygnalizowaną przez obrońcę oskarżonego P. K. na rozprawie odwoławczej, a mianowicie uzyskania informacji co do listów poleconych i paczek pocztowych doręczanych oskarżonemu T. C. i członkom jego rodziny na adres w B., ul. (...) w okresie objętym aktem oskarżenia. Jednocześnie, przeprowadzając postępowanie dowodowe, Sąd ten winien w optymalnym zakresie korzystać z unormowania przewidzianego w art. 442 § 2 k.p.k.

Uchylenie wyroku w zakresie wyżej wskazanym wiązało się z koniecznością dokonania jego zmiany, poprzez uchylenie orzeczeń zawartych w punktach IX, X, XV i XVI, a zatem także uchylenie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego T. C. oraz o zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia go wolności.

Odnośnie pozostałych przestępstw przypisanych oskarżonemu T. C. jego obrońca skarży jedynie rozstrzygnięcie zawarte w punkcie VIII to jest odnośnie przypisanego temu oskarżonemu przestępstwa z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Nie ma jednak racji kwestionując prawidłowość ustaleń dokonanych w tej mierze przez sąd a quo W tej materii ustalenia sądu meriti są prawidłowe i na akceptację zasługują. Sformułowany w tym zakresie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia jest w konsekwencji nietrafny. Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że oskarżony działał w tym przypadku z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Argumenty skarżącego mają zaś tylko charakter polemiczny wobec stanowiska sądu a quo, które jest wynikiem całościowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonanej zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Skarżący, odnosząc się do kwestii wymiany plików jednostronnie wskazuje przy tym na to, że przeciętny użytkownik Internetu nie ma żadnej możliwości ustalenia, czy dany program udostępniony jest za darmo czy też nie, tym bardziej, jeżeli pobiera pliki za pośrednictwem portalu, który do wymiany plików służy. Trafnie natomiast wskazał sąd a quo na to, że oskarżony T. C. wykazał się dużą znajomością i umiejętnością pozyskiwania informacji z sieci internetowej co do uprawy konopi, zatem bezproblemowo powinien natknąć się i na takie, które wskazywałyby na niezgodność z prawem działań podejmowanych przez niego w zakresie pobierania programów komputerowych, których wartość także była mu przecież znana, bo zdarzało mu się kupować z legalnych źródeł gry. Ich wartość znacznie przekraczała opłatę wymaganą dla założenia i aktywacji konta na stronie (...). Wpisują się w tą znajomość te wyjaśnienia oskarżonego, z których wynika, że korzystając z programów służących do pobierania plików z sieci zmieniał ich ustawienia w ten sposób, że ograniczał do minimum możliwość wysyłania plików podczas ich ściągania. Skoro tak czynił, to z pewnością wiedział, że całkowite wyłączenie możliwości wysyłania plików pozbawiłoby go w praktyce możliwości pobierania plików z sieci. Mamy bowiem w tym przypadku do czynienia z modelem komunikacji w sieci internetowej określanym mianem (...), którego najpopularniejszą postacią są właśnie programy do wymiany plików w Internecie. Sieć (...) działa właśnie dzięki takiemu modelowi udostępniania. Sąd Apelacyjny zwraca również uwagę na to, że oskarżony czytając regulacje zawarte na stronie „(...) wiedział o tym, że kwota jednorazowej opłaty 10 złotych dotyczy dostępu do plików z rozszerzeniem (...), to jest metaplików zawierających niezbędne informacje wymagane dla rozpoczęcia pobierania pożądanego pliku, np. z programem komputerowym. Nie była to zatem opłata za pobierany w ten sposób program komputerowy. Celnie też wskazał sąd a quo na to, że oskarżony nie uzyskał informacji, iż pobierane przez niego programy komputerowe są programami typu f., s. lub należą do kategorii programów (...), to jest takimi, które

można uzyskiwać nieodpłatnie, lecz pod pewnymi warunkami. Zakwestionowane programy komputerowe nie były tego typu programami, a zatem oskarżony uzyskał je bez zgody osoby uprawnionej.

Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że nie ma powodów, aby przyjmować, że oskarżony działał w błędzie, jak sugeruje to skarżący. W konsekwencji zaś trafnie ocenił aktywność oskarżonego T. C. w omawianej materii jako wpisującą się w zakres występku z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Rozważania prawne sądu a quo są w tej mierze również poprawne i zasługują na aprobatę. Nie ma też podstaw do kwestionowania, aby wymierzona za to przestępstwo kara 6 miesięcy pozbawienia wolności przedstawiała się jako rażąco niewspółmiernie surowa.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła ponadto w odniesieniu do pozostałych rozstrzygnięć uchybień, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), stąd też Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok.

Nie ulega wątpliwości, że z uwagi na przypisanie oskarżonemu T. C., po dokonanej zmianie wyroku, popełnienia tylko pięciu przestępstw o mniejszym ładunku społecznej szkodliwości, zasadniczej zmianie uległ wydzźwięk tej okoliczności przy wymierzaniu kary łącznej.

Wymierzając oskarżonemu nową karę łączną pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny miał na uwadze analogiczne okoliczności leżące u podstaw jej ukształtowania, jak te, które zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy. Bezsprzecznie bowiem mamy do czynienia w tym przypadku z bliskim związkiem podmiotowym pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, wobec przypisania oskarżonemu w każdym przypadku winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Natomiast związek przedmiotowy pomiędzy tymi przestępstwami jest odległy, gdyż są to przestępstwa odmienne rodzajowo i godzą w różne dobra chronione prawem. Jeśli zaś chodzi o związek czasowy między nimi, to zostały one popełnione na dystansie około 2 lat.

Sąd Apelacyjny dysponował w konsekwencji możliwością orzeczenia kary łącznej w granicach od roku i 6 miesięcy do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Uwzględniając przytoczone wyżej okoliczności, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu T. C. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Rozmiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności spowodował jednocześnie konieczność rozważenia, czy w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza, której zaistnienie jest konieczne dla zastosowania wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

Sąd Apelacyjny wziął w związku z tym pod uwagę dotychczasową niekaralność sądową oskarżonego, a także jego postawę w toku postępowania, wyrażającą się zasadniczo w przyznaniu się do popełnienia przypisanych przestępstw i nieutrudnianiu postępowania, dotychczasowy sposób jego życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstw.

Zaistniały zatem warunki do uznania, że wobec oskarżonego T. C. zachodzi pozytywna prognoza wymagana dla zastosowania wobec niego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Dlatego też Sąd Apelacyjny na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. C. kary łącznej pozbawienia wolności, warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat. Orzeczony okres próby jest na miarę obecnych potrzeb resocjalizacyjnych oskarżonego. Na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddano zaś oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora, dla czuwania nad prawidłowym przebiegiem tego okresu.

Wymierzona oskarżonemu finalnie kara łączna 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w należyty sposób uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego T. C.. Czyni też zadość w wymaganym stopniu potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. – z uwagi na sytuację materialną oskarżonego.